

[Skatteministeren]

mer, under ingen omstændigheder må tages som udtryk for, at jeg nærer nogen som helst form for enighed eller anden form for sympati for de påstande, der måtte blive fremført. Jeg har fra nu af pålagt mig selv den tavshed, der medfører, at retten og dermed dommeren får mulighed for at udføre sit arbejde, uden at jeg ved tilkendegivelser medvirker til at skabe forvirring om det.

Jeg synes, at det har været vigtigt for mig at komme med denne erklæring, så ingen efterfølgende, når spørgsmål bliver stillet eller påstande bliver fremført og mødt med tavshed fra min side, kan sige, at det er udtryk for, at der er noget at skjule. Jeg har – jeg tror mere end nogen anden i denne sal – én eneste interesse, og det er, at hver sten bliver vendt, at hver oplysning kommer frem. Jeg tror på sandheden, og derfor tror jeg heller ikke, at hverken regeringen eller skatteministeren kommer til at lide skade, når sandheden kommer frem.

Justitsministeren (Erling Olsen):

Jeg har kun tre bemærkninger at gøre.

For det første vil jeg gerne takke alle Folketingets partier, fordi vi her har kunnet enes om en undersøgelsesform og et undersøgelsesindhold, som vi – forhistorien taget i betragtning – alle føler os trygge ved. Det synes jeg er glædeligt for folkestyret.

For det andet har jeg bemærket, at nogle af deltagerne har kommenteret dele af sagsforløbet. Det vil jeg ikke, for det vil nu blive belyst af domstolen.

For det tredje har jeg mærket mig det brev, som Højesterets præsident har sendt til Folketingets Præsidium, og hvorefter jeg har fået en kopi. Jeg vil gerne med formandens tilladelse citere en enkelt passage fra dette brev. Den lyder:

»Sagen understreger således behovet for, at spørgsmålet om brugen af undersøgelsesretter og kommissionsdomstole, disses opgaver og de regler, som bør gælde for deres virksomhed, tages op gennem nedsættelsen af et udvalg. Det ønskelige heri fremgik klart af den høring om emnet, som Advokatrådet under deltagelse af en bred kreds af jurister og andre interesserede afholdt i april 1993. Jeg skal derfor stærkt opfordre til, at et sådant udvalgsarbejde nu snarest iværksættes.«

Jeg vil umiddelbart herefter tage dette spørgsmål op i regeringen.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg har to små spørgsmål til justitsministeren.

Det ene var netop Højesterets præsidents brev, som vi har modtaget og nu hørt citeret fra. I det arbejde, vi har haft forud for dette beslutningsforslag, er det bestemt – og det står også beskrevet i forslaget – at såfremt den første undersøgelse skulle vise, at der er belastende forhold, vil regeringen straks i samråd med Folketingets partier tage skridt til at få alle sagens aspekter undersøgt. Og dér er mit spørgsmål: Vil Højesterets præsidents brev af i dag ikke lægge hindringer i vejen for det, der står i beslutningsforslaget? Det håber jeg.

Det andet spørgsmål er: Da vi sad og formulerede disse tekster, prøvede vi at få dem til at mødes så godt som muligt, så alle kunne være enige, og det lykkedes også til sidst. Men jeg vil gerne af hensyn til referatet og historien bede justitsministeren om at bekræfte, at spørgsmålet om lovligheden af selve tilsagnet – hvis det viser sig, at der var et tilsagn i den telefax om ret til merhensættelser på 173 mio. kr. – efter ministerens opfattelse også er indeholdt i det kommissorium, man beder retten tage stilling til.

Justitsministeren (Erling Olsen):

Vi beslutter nu, hvad vi skal gøre med henblik på at få belyst begivenhedsforløbet og specielt forholdet til Sparekassen Nordjylland. Hvad der siden skal ske, kan vi ikke helt præcist sige. Vi har jo overladt det til en diskussion mellem regeringen og Folketingets partier, hvad man skal gøre, alt efter hvad resultat man kommer frem til. Og det er klart, at i overvejelser af denne art må også de synspunkter, som Højesterets præsident har gjort gældende i sit brev, indgå. Det er det ene.

Det andet spørgsmål, fru Kirsten Jacobsen stillede, drejede sig om, hvad der rent teknisk lå i den formulering, der ligger i vores kommissorium. Det, der var typisk for vores drøftelser i nat, var, at vi prøvede mange forskellige formuleringer på kommissoriet. De formuleringer, som meget klart angik nævnte specielle skatteretlige formål og udtryk, kunne vi ikke rigtig bruge, fordi de forskellige formuleringer kunne mistænkes for at pege på et ganske bestemt udfald af undersøgelsen, og derfor valgte